

foreslaaede Afgift indbringe ca. 23,000 Kr., og følger man det ærede Medlem fra Præstø (R. Nielsen), hvad jeg altsaa ikke har noget imod, vil der indkomme et endnu større Beløb. Jeg har ikke noget derimod, thi jeg tror, at det nuværende Sparekassetilsyn trænger til en Udvidelse, og en saadan Udvidelse koster Penge. For at man skal kunne have Tillid til denne Institution, maa sligt ikke gentage sig, som vi tidligere have været Vidne til, at en Sparekasseinspektør gaar ned i en Sparekasse og spørger i al Almindelighed. Sagerne ere vel i Orden? Saa svare de alle: Ja, og saa gaar han til Jubilæumsmiddag og holder en stor Tale med Lovprisning af den fortræffelige Ledelse af denne Sparekasse. Et saadant Tilsyn er hverken 16,000 eller 23,000 Kr. værd. Jeg har ikke noget imod, at der kommer flere Penge ind til dette Formaal, vel at mærke, naar de bruges i den Hensigt, hvori det var Meningen, at de skulde anvendes. Jeg vil derfor henstille til Ministeren, da det vist ikke er Meningen, at Lovforslaget skal i Udvalg, at stille et Forslag til anden Behandling i den Retning, som det ærede Medlem fra Præstø (R. Nielsen) antydede, og under den Forudsætning, at man udvider Tilsynet paa en saadan Maade, at man faar noget for disse Penge. Med disse faa Ord skal jeg anbefale Forslaget til velvillig Behandling.

P. Munch: Jeg kan give Tanken i dette Lovforslag min Tilslutning. Det følger allerede deraf, at jeg selv oprindeligt har fremsat et tilsvarende Forslag. Naar det ærede Medlem, der sidst havde Ordet (Andreasen), udtalte, at man ikke af dette Lovforslag skulde drage den Slutning, at saa skulde man ogsaa paa tilsvarende Maade betale for Arbejds- og Fabriktilsynet, er jeg selvfølgelig enig med ham deri. Det Forhold, det her drejer sig om, er af en anden Karakter. Naar Staten betaler Sparekassetilsynet, betaler den for et Tilsyn med økonomiske Foretagender, hvis Interessenter alle ere bedre stillede end en meget stor Del af de andre Statsborgere, der ikke er i Stand til at sætte Penge i Sparekassen. Derfor synes jeg, at dette Lovforslag er velbegrundet. Det forekommer mig imidlertid, at der er foretaget et Par Ændringer i Forslaget i den Skikkelse, hvori jeg affattede det, som et Led af det almindelige Sparekasseforslag, et Par Ændringer, hvis Berettigelse jeg ikke rigtig kan se. Den ene af disse har allerede det ærede Medlem for Præstø

Amts 4de Valgkreds (R. Nielsen) gjort opmærksom paa, idet han fremhævede, at der ikke var nogen Grund til at standse ved de 600 Kr. Det kan jeg heller ikke se, der er. For de store Sparekasser betyder et Beløb op imod 3,000 Kr. alligevel ikke noget væsentligt; det er ikke af nogen Betydning for deres almindelige Budget. Naar man siger, at de store Sparekasser ikke lægge Beslag paa Sparekassetilsynet paa samme Maade som de smaa, vil jeg dertil sige, at der dog har været Tilfælde, hvor man i høj Grad havde haft Brug for, at der var blevet lagt Beslag paa det. Jeg tror ikke, at man uden videre skal gaa ud fra, at Sparekassetilsynet skal være uvirksomt overfor de store Sparekasser. Den højtærede Indenrigsminister vil sikkert ogsaa være paa det rene med, at der kan tænkes andre Eksempler end netop det ene, meget bekendte, hvor en enkelt betydelig Sparekasse kan komme til at lægge Beslag paa Tilsynets Virksomhed; og naar en saadan Undersøgelse foregaar, tager den meget længere Tid end en Undersøgelse af adskillige smaa Sparekasser. Jeg ser derfor ikke nogen som helst Grund til, at de store Sparekasser stilles forholdsvis lempeligere paa dette Punkt end de smaa. Derimod er jeg ikke saa enig med det ærede Medlem fra Præstø (R. Nielsen), naar han mener at kunne sætte Tilskuddet for de ganske smaa Sparekasser op fra 2 Kr. til 5 eller 10 Kr. Der er jo overordentlig smaa Sparekasser med bitte smaa Indskud, og jeg ved egentlig ikke, hvorfor man skulde tage en forholdsmæssig højere Afgift af dem end af de andre. Jeg vilde snarere være tilbøjelig til at sætte 1 Kr. som Minimum, men naturligvis, det hele spiller ikke i denne Henseende nogen stor Rolle.

Jeg har endnu et Punkt tilbage at omtale. Lovforslaget fastsætter $\frac{1}{30}$ pro mille som den Afgift, der skal svares. Det vil i Øjeblikket indbringe mere, end Sparekassetilsynet koster, og det kan jeg ikke rigtig se nogen Grund til, og hvis Tilsynet laves betydeligt om, vil Beløbet rimeligvis ikke forslaa. Det forekommer mig derfor, at det vilde være naturligt at gaa den i sin Tid foreslaaede Vej ikke at sætte noget saadant fast Beløb, men at sætte visse Grænser for, hvor meget der kan paalignes, og saa indrette det saaledes, at Sparekasseinspektøren hvert Aar beregner, hvor meget der kræves i pro mille til at dække de aarlige Udgifter. Det kan gøres med fuldkommen sikre Tal ved en simpel, let Beregning, og saa kan Indenrigsministeren